

Bakalářský absolventský projekt Juliány Vališkové
Participační divadlo pro děti
Tatínku, ta se ti povedla

Rozhovor v Paradoxu v čase pokročilém

A.: Julči a kdy máte další zkoušku na ten Tvůj projekt?

J.: No hele, my už to máme všechno hotový a už nás čekají jen realizace. A to už máme dvě za sebou. (smích)

A.: Aha? No, to je zajímavé. Tak kdy máte ty další realizace? A nějakou zkoušku už teda ne jo?

J.: Ne zkoušky už ne, už nejsou potřeba. Vždycky si řekneme po té realizaci takovou reflexi, víš jak. Jo a ty termíny!!

Julča listuje v diáři a diktuje termíny všech realizací, kterých do festivalu Sítko není mnoho a s mým diářem se shoduje pouze jeden termín.

A.: No hele tak jo,.. Sice Pondělky nemám školu, ale tak já na otočku přijedu. Kde že to budete v to pondělí hrát?

J.: Jo hele je to kousek od Mejdla. Konkrétně je to ulice Černopolní 3a. Tam trefíš. Jo a je to od 10 hod. Akorát můžeš zrovna ten termín, kdy máme celkem tři třídy, takže nás paní učitelky upozorňovaly, že to bude tak 50 děcek. No, tak to bude asi trochu mazec no. Jinak to hrajem tak pro 20 dětí vždycky.

V den realizace na smluveném místě:

A.: Čau! Kde je Ivet s Luksem?

J.: Hej čus, nevím. Snad dojdou. (smích) Ale ne, oni choděj dycky pozdě.

Zhruba po pěti minutách dojde Ivet s Luksem, opakujíc text; do realizace zbývá 15 min.; příchod do budovy.

Všichni se připravují, Ivetka s Luksem se převlékají do kostýmu a zároveň opakují zbylý text. Postupně přichází děti, je jich víc a víc, a v mžiku je zaplněná celá místnost zhruba 50 dětmi.

Příběh začíná, děcka natěšená, zapojují se, smějí se Lukasovým fórkům, které si tam hází, a samotný příběh, kdy se tatínek snaží zjistit, jak se vypráví pohádka, začíná.

Zhruba po 30 minutách si všímám, že děcka začínají být roztěkaná a pozornost trochu upadá. Všimá si toho zřejmě i hlavní aktérka Ivetka, která na to reaguje větším zapojením dětí samotných do dílčích aktivit a tu a tam si nějakou aktivitu i na místě vymýšlí a improvizuje. Celý chod programu to trochu zpozdí a i paní učitelky začínají být lehce nervozní- vždyť potřebují s dětmi stihnout před obědem svačinku!!!

Program končí zhruba o 5 – 10 min později a děti odchází unavené, sbírají podložky, které vracejí zpět na místo a ospale odchází.

Po odchodu společně uklízíme místnost po děckách a já poslouchám jejich reflexi z realizace.

J.: Ivet co to? Ty sis to dneska mega užívala, co?

I.: Já? Proč? Něco bylo špatně?

J.: No jenom ses zastavila na každý aktivitě dvakrát tak dlouho, než normálně, jinak v

pohodě. (smích)

I.: Aha, a to vadí? Vždyť jsme ani neskončili tak pozdě. Já jsem se bála, jak to nebude protáhnutý dýl, a jen pět minut opoždění.

J.: No, ale děcka ztahaný jak blázni.

I.: Fakt? Ježíš, to sem si nevšimla. Když oni začaly dělat bordel a začaly bejt roztěkaný, tak jsem je chtěla víc zapojit.

J.: Noooo.... Taky jich bylo fakt moc.

Já stojím opodál a poslouchám, když tu se na mě všichni obrací, proč nic neříkám, že to asi muselo být hrozné.

A.: Ne nebylo, jako v pohodě. Však to říkáte,.. Byly utahaný, bylo to moc dlouhý na ně a podle mě tu hlavní dějovou linku prostě nemohly chytit. Tim, že jste se zasekávaly na každý pidi aktivitce se jim v tom udělal hroznej guláš a ke konci pak už nevěděly proč tu danou aktivitu dělají.

J.: Hm tak to je jasný, že z toho měly guláš, když každou aktivitu, která měla být na minutku, dělaly deset. (smích)

I.: Hej tak ale to snad jako není úplně špatně ne, že sem se je snažila víc zapojit? Já to myslela dobře.

A.: No a tím počtem to prostě bylo poznamenaný, ty vzadu měly pozornost jinde, než ti vepředu a tak.

I.: Jasný no.

J.: No to každopádně, prostě příště musíme hrát pro méně děcek. A míň se zasekávat Ivet!!

I.: Jo ježiši.

O týden později si mě odchytí Juli na chodbě ve škole.

J.: Hej Ani máme další dvě realizace, ještě před Sítkem. Musíš nutně aspoň na jednu přijít, ať nevidíš tu nejhorší realizaci, kterou jsme měli!!

Ukazuje diář s termíny.

A.: Juli to je blbý, protože ani jeden nemůžu, mám školu. A tím, že jsem na Soukání a pak ještě u Růžičky, tak musím fakt na všem být. Takže Tě asi zklam, ale nemůžu.

J.: Hej ale to ne!! To fakt uvidíš tu úplně nejhorší realizaci, kterou jsme měli! Normálně tio fakt klape, jako hodinky!

A.: Já ti to věřím prosimtě,.. No mě to mrzí, ale fakt nemůžu no.

Moc v dobré náladě se se mnou Julča neloučí.